

טל, צעיר הלבוש בגופיה ציבעונית, מיכנסיההתעמלות וקבקים, מטייל עם כלבו בין השבילים. זר שייקלע לגן, יראה בו סתם אדם שירד עם הכלב שלו. באמת, יש בגן כאלה שלא נעים להם להסתובב כאן, אומר טל, הם מפחדים לפגוש מישהו שהם מכירים, או הם באים עם כיסוי כלב או עיתון או פטנטים אחרים. אני באמת הייתי צריך להוריד את הכלב, או כבר ניצלתי את זה לסיבוב בגן. סתם לראות מה נשמע, ואולי גם ליותר".

טל חושב שצריך לחייב כל תייר שנכנס לארץ לעבור בדיקת איידס. הם היבואנים של המחלה, ועוד הוא אומר: "צריך לבודד את כל החולים במחנות הסגר. גם אם אני אחלה, אני אעשה הכל שהמחלה לא תתפשט".

אבי, נער יפהפה העובר כוונה ממין זכר, בדרך כלל אני לא עובר בגן. יש כאן מעצרים. היום קפצתי לברוק מה העניינים. ברגע שמוכרת המילה, איידס, הוא נאנח בעצב: "נמאס לי לך בר על זה. נמאס לי לחשוב על זה. אני עובר ופוחד. ממש פחד מוות, אבל אין

תליאביב, רחוב הירקון, שעה ארבע לפנות בוקר. הרחובות ריקים מאדם. סוף הלילה, עוד לא בוקר, שקיות אשפה מונחות על המידרכות, מחכות לפועלים שיבואו לאסוף אותן. על הכביש חולפות מכוניות בודדות ומפירות את הרממה.

פסיעה אחת אל תוך גן העצמאות והנוף משתנה. כאילו הורם מסך לערלם אחר. עשרות דמויות מסתובבות בין השבילים. רק אחרי שמתרגלים לחשיכה, ניתן להבחין בכנפים, בגוף, בעיניים, כאנשים.

למרות השעה, הגן מלא בגברים. בהלת האיידס, אם יש כאן כוון, לא הפחיתה את כמות המבקרים בגן.

דני סטורנט לפסיכולוגיה בן 26, גבוה ורוח, מחייך ואומר: "תמיד כשבאים לכאן בפעם הראשונה, מפחדים לא נעים להסתובב כאן, לוקח זמן עד שמתרגלים, עד שמבינים שכל האגרות המהלכות אודות הגן הן פרי רמיון פרוץ. זה בסך הכל מקוס'מיפגש".

דני מגדיר את עצמו כמבקר קבוע בגן, גם עכשיו, בעיצומה של כהר

גן העצמאות: החיים נמשכים

לי ברירה. מה אני יכול לעשות? רק להיות זריר.

היום אני לא אעלה ללקוח בלי גומי, הנה, רק אתמול הציע לי מישהו 150 שקל בתנאי שזה יהיה בלי גומי. אמרתי לו שאני מעדיף 20 שקל עם גומי. לא שווה לי הכסף בשביל הסיי. כוון, אין כוון דבר בלי גומי, בשום מצב. לא רק אני שינתי את הרגלי המין. כל מי שאני מכיר שינה".

אורי, גבר קשיש וססוף שיער מעיד על עצמו שהוא ממייסדי הגן. אורי משמיע דיעה שונה. הוא כנראה בין היחידים שלא השתנו בעיקבות המחלה.

אורי מדבר בייאוש מה, בהשלמה: "אני כבר לא ילד בן 18, אין לי הרכה מה להפסיד. אני מתנהג כמו תמיד. כואב לי הלב על החברה הצעירים. על הנערים, מהדבר הכי יפה שיש בעולם, מהמין, הם צריכים לפחד. חבל לי עליהם".

שי כרם

מגיעים לחפש זיון ללילה. הם אפילו לו ייצאו לבלות עם הכרוזג שהם ימצאו בגן. הם יעשו את זה כאן, בין השיחים.

"יש כאלה שמגיעים עם טפסים המוכיחים שאין להם איידס. באמת, הם רוצים להוכיח שהם כריאים. אני אעדיף ללכת עם אחד כזה. שמעתי שבי תל-ברוך יש כל שלושה חודשים ניי דת-מיטרה עם רופא, ומחייבים את הוונות לעבור בדיקת איידס. שיעשו את זה גם כאן, מצדי".

"הבעיה כאן היא לא עם ההומואים המוצהרים. אלה הולכים כל הזמן להיבדק ומודעים למצב. הבעיה היא עם הגברים הנשואים שמגיעים הנה כסתר, מתחמקים שלא יראו אותם, ואחרי-כך חוזרים לאשה ולעבודה המכובדת שלם, ובשיחות-הסלון שלהם הם ידברו על ההומואים שמפיצים את המגיפה. ואלה הנשואים באים, מוזינים את מי שנופל להם בעיניים, וחוזרים הביתה".

אחד את השני, כמעט כמו מועד הרוחברים. חלק מהגברים ששומעים שאני עיתונאי, ולא מבקר חרש בגן, נרתעים.

"חושב טוב לפני כל זיון"

פוסי, גבר כבן 40, שמן ומקריח, הומוסקסואל מוצהר, מדבר בכעס: "נהדר. עוד עיתון החליט לעשות כתבה על הגן, על האיידס. זה הרי חור מר נהדר לעיתונאים. מה הם היו עושים בלי זה? עכשיו יש לנו, להומואים, שם חדש — קבוצת-סיכון. כבר לא 'מת-רומאים' או 'אוכלים-בתחת'." "העיתונאים עשו עלינו עליהום. לינץ' ממש. אפילו ירירות טובות שלי מפחדות ממני. אנשים מפגינים בורות בנושא הזה. חושבים שחיידיקים מס תוכבים ליד, שאפשר להידבק מגנשי מה, ממבט בעיניים, אולי אפילו מזה שחושבים עליהם. אין לי שום מחלה, אבל אני מרגיש כמו מצורע."

"מה שכואב לי בכל העניין שיש כאלה שאומרים שהאיידס הוא עונש משמים, עונש על המתירנות המינית ועל ההומוסקסואליזם. איזה שטויות! אם האיידס הוא עונש, אז הוא עונש שאנחנו, ההומואים, נותנים לחברה. לא, לא, אל תרשו את זה. מספיק שונאים אותנו עכשיו. מתייחסים אלינו כמו בימיה-הביניים."

"כן, גם אני פוחד מהמחלה, אבל אני שומר את הפחד לעצמי. לא מסתובב איתו. ישבתי עם עצמי והחלטתי החליט טות. היום למשל לא אשכב עם כל אחד. היום אני חושב טוב לפני כל זיון. אין זיון ששוה את המחלה. זו הסיסמה של כולם כאן." יוסי גומר לדבר, נפרד לשלום וממשיך בסיבובים שלו, בנסינות למצוא ברוזג להעביר איתו את הלילה.

"לי היתה תקופה שהפסקתי להגיע לגן, מגלה פוי, נער בלונדי צעיר, המ דבר בקול נשי. כשהתחיל כל הבלאגן עם האיידס, לא באתי, החלטתי להישמר. היום? איפה! אני בא כמו תמיד."

"אולי כל העניין עם האיידס זה כמו הסיפור על זה שצעק כל הזמן זאב, זאב, עד שלא האמינו לו יותר. מרוב שמדברים על זה, הפחד שלי ירד."

"הגן מלא, כמו תמיד. אנשים לא הפסיקו לבוא הנה. אין שעה ביום שהגן ריק. הנה, עכשיו לפנות בוקר, ויש כאן אנשים. אני חושב שזה המקום הכי שוקק בתל-אביב. בשעה הזו מגיעים המבוגרים, הגברים הנשואים. הם לא מחפשים רומאן או סיפור-אהבה, סתם

"ברור שיש סיכון שאני בא לגן. מה אני יכול לעשות? גם כשאני עובר כביש יש סיכוי שמכונית תכור ותדרוס אותי. מה שנשאר לי לעשות זה תקוות. להתפלל שלי זה לא יקרה".

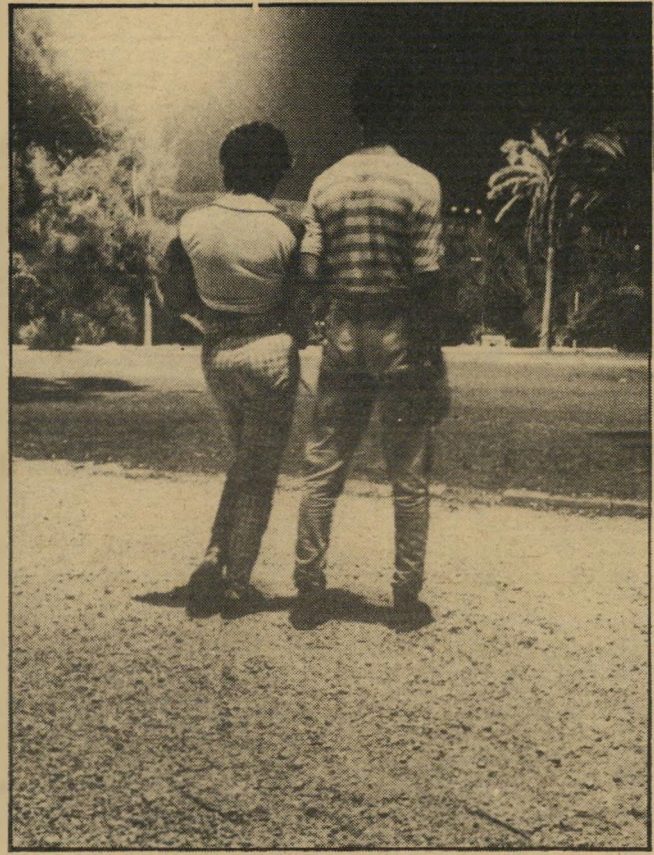
דני גם מספר שגברים המבקרים בגן באופן קבוע החליטו לסלק ממנו את כל התיירים, שמגיעים אליו. "איידסונים", כך מכנים אותם בגן, הם, התיירים, הכי מפחידים אותי", אומר דני, "הם מקור הקללה. בחיים אני לא אתקרב לתייר, אפילו אם הוא יהיה חתיך ומושך. אפילו פול ניומן, אולי זה פרימיטיבי להגיד, אבל הם מפחידים אותי. לא רק אותי, כולם מפחדים מהם, לא רוצים אותם כאן". ואז הוא צוחק ואומר: "בעצם, לפול ניומן לא הייתי מסרב".

גברים רבים החולפים על פניו מנפנים לו לשלום. אחרים עוצרים ושואלים מה נשמע. הרוזג כאן מכירים

לת-האיידס. הוא מגיב בצחוק מריר על השאלה אם אינו פוחד מאיידס. "יופי של שאלה. בוודאי שאני פוחד. יש מיר שזה לא פוחד? השאלה שאני שואל את עצמי היא אחרת — איך אני חי עם זה, איך אפשר להיות בצל הפחד. אני משתדל להשאיר את הפחד בפרופורציות הנכונות. לא להיכנס לי היסטריה."

זה קשה, במיוחד אחרי שקוראים בעיתונים את כל המאמרים המנבאים שחורות, ועוד יותר קשה שמישהו שי היכרת אישית, חלה במחלה.

"אני מאמין בגורל. אם ירצו שם למעלה, ישלחו לי את המחלה. זה לא אומר, כמובן, שאני שאנן. שינתי את ההרגלים המיניים שלי. אני משתמש בכל אכזרי הבטיחות שצריך, בכל העצות שנותנים. כיום אני גם לא אכנס למישהו עם משהו שנראה לא נקי או עם אחד שיש לו שם של מירון (אחד ששוכב עם רבים)."

שני גברים בגן העצמאות בתל-אביב. התיירים הכי מפחידים!

הנסיכה דיאנה לוחצת ידו של חולה-איידס. אני שומר את הפחד לעצמי!